

MILOSTNÝ THRILLER

ANNA EKBERGOVÁ

ZTRACENÁ

Anna Ekbergová

ZTRACENÁ

Přeložila Michaela Weberová

Citát v 17. kapitole je převzatý z novely Punčochář, z českého vydání ve výboru:

Steen Steensen Blicher: Pozdní probuzení, Odeon, Praha 1990, překlad Helena Fialová a František Fröhlich

DEN HEMMELIGE KVINDE © 2016 Anna Ekberg

First published by Politikens Forlag, Denmark.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Translation © Michaela Weberová, 2016

Czech Edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-676-7 (pdf)

1.

To musí být nějaký obranný mechanismus, pomyslí si Helena s očima přilepenýma na tmavý kruh od hrnku na bílém lakovaném stole. Věnovat veškerou pozornost něčemu tak malému a bezvýznamnému v okamžiku, kdy se vám hroustí celý svět, nemůže být nic jiného než strategie pro přežití. Donutí se zvednout oči, přejede pohledem po policejní stanici a pokusí se zaostřit na papír, který jí policista předložil. Je nadepsaný „Práva zadrženého“. Má právo na advokáta, má právo lhát policii, má právo na jídlo a pití. A za neoprávněné zadržení v délce deseti minut může požadovat 800 korun odškodného. Jak dlouho už je zadržená? Určitě déle než deset minut.

„Přečetla jste si to?“ ptá se policista sedící naproti ní. Je mladý a hubený, určitě mu ještě nebylo třicet a uniforma na něm visí. Vedle něj sedí starší policista v šedém obleku a bílé košili, který dosud mlčel.

„Ano.“

„A pořád nechcete právníka?“

„Ne.“

Strážník v uniformě pohlédne na kolegu. Ten si odkašle. „Paní Söderbergová, chápete, proč jste tady?“

Dřív než Helena stačí odpovědět, něco zahlédne. Záblesk světla, šlehnutí blesku ozáří celou místnost. Zaregistrují to i strážníci. Starší hned vyskočí ze židle. „Vyžeňte ty fotografie od oken!“ Helena se ohlédne. Blesk ji zasáhne ještě jednou. Zvedne ruce, obě dvě, jen na okamžik. Vzdává se. Ať klidně dostanou to, kvůli čemu přišli. Snímek slavné Heleny Söderbergové zadržené policií, s rukama v poutech, ponížené, na dně.

„Už ať jsou pryč!“ volá znovu ten starší.

Pár mladších policistů vyběhne ven. Jiný zatáhne rolety. Heleně je to jedno. Ať si klidně fotí.

„Paní Söderbergová,“ začne zase strážník, zhluboka se nadechne a upraví si košili. „Teď musíme provést pár oficiálních úkonů. Odebereme vám vzorek DNA, sejmemе otisky prstů a tak dále. Potrvá to asi hodinu. Rozumíte mi?“

„Jsem připravená spolupracovat,“ odpoví Helena.

„Potom vás umístíme do cely, než budete předvedena před službu konajícího soudce.“ Pohlédne na ni. Co od ní očekává? Měla by něco říct?

„Ale nejdříve jsem povinen sdělit vám obvinění.“

Helena opět mlčí. Policista váhá. Když dospěje k rozhodnutí, sáhne do kapsy pro brýle. Očividně se mu do toho moc nechce. Čte pomalu, mechanicky, jako by předčítal návod k novému sporáku. „Heleno Söderbergová, jste obviněna z vraždy Louisy Andersenové podle paragrafu 237.“

Helena vzhledne a podívá se mu do očí. To je všechno? Zní to skoro jako nic. Vražda. Paragraf 237. Louisa Andersenová. Policisté sedící u stolů i dvě nakrátko ostříhané policistky postávající u kávovaru předstírají, že neposlouchají. Ale celá stanice ztichla. Všichni poslouchají. Někde zvoní telefon, ale nikdo ho nezvedá, nikdo si to nechce nechat ujít. Tady a teď se píše historie. O tomhle dni se bude povídat ještě roky. Až se policisté vrátí domů k rodinám, budou o událostech dnešního dne vyprávět při večeři. A děti budou naslouchat s očima navrch hlavy a ani nemuknou. Vyprávění o pádu mocné rodiny Söderbergových. O vraždě nevinné Louisy Andersenové. Helena pohlédne do očí nejdříve mladšímu a pak i staršímu policistovi. Pointu jim klidně může prozradit hned. Zaslouží si to.

„Jsem vinna,“ zašeptá.

Zdá se jí, že v místnosti najednou není žádný vzduch. Čas se zastavil.

„Zabila jsem ji. Zabila jsem Louisu Andersenovou.“

O dva týdny dříve

2.

Louisa se probudí. Každé ráno ji vítá tenhle výhled. Pořád si na něj ještě zvyká, a přitom už má pocit, že by bez něj nemohla žít. Moře. Jenom natáhnout ruku. Kruhové okénko v ní vzbuzuje pocit, jako by byla v lodní kajutě. Kdyby mohla, ze všeho nejradši by bydlela na lodi. Joachim si ji kvůli tomu často dobírá, ale jí to nevadí. Jí samotné přijde legrační, že právě ona, která trpí mořskou nemocí při každé cestě trajektem z Christianova ostrova na Bornholm, si pro život zvolila místo obklopené vodou. Postel si postavila tak, aby moře bylo to první, co uvidí, když ráno otevře oči.

Louisa si odjakživa představovala, že jednoho dne po moři někdo připluje a změní jí život. Byla to samozřejmě hloupost, jen takový pocit. Ale neopouštěl ji. Dnes je moře klidné a má sytě modrou barvu, jakou má jenom uprostřed léta. Nebe je bez mráčku, zvenku k ní doléhá šum hlasů. Turisti už jsou vzhůru a vyrazili ven. Louisa vidí ženu tlačící kočárek a starší pár odpočívající na lavičce. Toho pána s paní tam vidá skoro každý den. Dva z jedenadevadesáti obyvatel ostrůvku. Budou jednou s Joachimem taky takhle sedávat v parku? Na pár vteřin se zasní. Pak jí tu romantickou představu překazí nějaký muž. Je vysoký, ve středních letech a na sobě má oblek. Ten ke stálým obyvatelům ostrova nepatří, jen další z tisíců turistů přijíždějících každé léto. Stojí před zahrádkou kavárny. Je neklidný a působí nervózně, jako

by něco hledal. Nebo je snad opilý? Louisa zavře na chvíli oči, ale hned ji vyruší nějaký zvuk. Možná že právě ten ji vzbudil? Zvuk, po kterém se jí tolik stýskalo?

Louisa odstrčí peřinu a šlápne na podlahu. Pod nohama cítí dřevo vyhráté sluncem. Vykrade se z ložnice na chodbu a po špičkách dojde až k zavřeným dveřím. Tiše tam stojí a cítí, jak se jí po tvářích rozlévá úsměv. Tyhle svaly teď dlouho nepoužívala. Píše. Joachim skutečně píše. A nepíše tím sekavým, frustrovaným způsobem, který poslední dobou tak často slyšela. Tehdy to zvenku znělo, jako by s klávesnicí sváděl těžký boj, a když pak vstal od stolu, vypadal, jako by se vrátil z války, oči měl nateklé, tváře červené a byl celý zpocený. Tenhle zvuk je jiný. Harmonické údery prstů, ze kterých zní svoboda a touha tvořit.

Louisa zabloudí myšlenkami k okamžiku, kdy se poprvé potkali. Je to jedna z jejích nejoblíbenějších vzpomínek. Na dobu, kdy Joachim psal, kdy mu patřil celý svět a kdy vtrhl do jejího světa. Joachim přijel předčítat a kavárna byla nacpaná k prasknutí. Jí bylo skoro čtyřicet a on byl o deset let starší – a o deset centimetrů vyšší. Louisa si vybavuje sebevědomí, které z něj vyzařovalo, jeho husté šedé vlasy i způsob, jakým k publiku vzhlížel přes obroučky laciných brýlí, když předčítal ze své knihy. Byla ohromená, chtěl ji, ani trochu o tom nepochybovala. Přišlo jí, že si příliš dovoluje; i teď jí to tak občas přijde, přestože už moc dobře ví, že tím zakrývá něco úplně jiného, zranitelnost a nejistotu.

Co nejtíseji zmáčkne kliku, vklouzne do pracovny a zůstane stát. Joachim se neotočí, píše dál. To je dobře, nesmí se zastavit. Zatím mu to šlo tak ztěžka. Nejdříve se pustil do nového románu, ale brzy se zasekl. To se mu nikdy předtím nestalo, do té doby psal bez přestání. Ale tentokrát se to několikrát opakovalo a Louisa cítila jeho neklid. Bylo to jako impotence, ne, ještě horší, vysvětlil jí. Louisu tehdy napadlo, že pokud jde o potenci, je naštěstí všechno v pořádku. Ale tehdy ještě nevěděla, že jsou i horší věci.

Joachim se těžce probíjával vpřed a ji tehdy zaměstnávaly problémy s kavárnou. Špatně odhadla, kolik práce jí přibude, když najednou ponese za všechno zodpovědnost. Už nebyla pouhý zaměstnanec, který jen přijde v domluvenou dobu; ne, teď se musela učit všechno od základů. Také šéfovat ostatním pro ni byla novinka, přestože do vedoucí role vklouzla až překvapivě přirozeně.

Ale situace už je konečně klidnější, v neposlední řadě díky Lině, která je naprosto nedoceníitelná. Lina je nadšená, ambiciózní a zodpovědná a právě díky ní si Louisa může dnes udělat volný den a užít si, že se jí vrátil zase ten starý Joachim. Přestal psát, otočil se a pohlédl na ni přes obroučky brýlí, jako obvykle, když ho někdo vyruší.

„Ruším tě?“ usměje se Louisa. „To jsem nechtěla.“

Joachim vstane. Dvěma kroky je u ní. Chvilí si ji jen tak prohlíží a pak jí položí ruce na hýždě, lehce a plynule. Políbí ji, jednu ruku zvedne a položí jí ji na šíji, stiskne zlehka a potom pevněji. Přitlačí ji na stěnu a zvedne jí noční košili. Louisa si rychle stahuje kalhotky. On si jednou rukou rozepíná kalhoty, zatímco druhou ji pořád svírá za krkem, líbá ji. Vnikne do ní. Její tělo se podvoluje jeho vůli, cítí na tváři pohled jeho očí, přijímá ho pokožkou, nasává ten pohled do sebe. Jeho pohled, kterým ji tvoří.

Na kratičký, chvějivý okamžik existuje jen v tom pohledu. Pouze tak, jak ji vidí. Zavře oči a uslyší jeho sténání, čím dál hlasitější, chraplavější, až nakonec dospěje k vyvrcholení. Louisa pevně svírá jeho zadek, cítí, jak se mu svaly napínají a povolují.

Slyší a cítí všechno. Ale z nějakého vzdáleného místa ležícího někde hluboko. Z místa, odkud se těžko vrací.

Návrat. Joachim ji sevře v objetí. „Chce se mi čurat,“ šeptne Louisa. Joachim se usměje a krátce ji políbí na čelo, zná ho, teď už by zase nejradši psal dál.

Když Louisa opět vyjde na chodbu, uslyší zezdola z kuchyně Linino volání. Jmenuje se některá z těch nových brigádnic Helena?

„Co?“ zavolá Louisa.

„Bjørk nepřišla do práce. A venku stojí nějaký chlápek a ptá se po Heleně.“

*

Louisa při oblékání tiše nadává. Tu Bjørk bude muset vyhodit, nedodržuje domluvený rozvrh a Louisa kvůli tomu přijde o volno. I kvůli Lině to není fér, určitě už se těšila, jak zajde do udírny pro sledě a zaflirtuje si s brigádníkem z pevniny nebo se třeba jen mrkne na facebook a dá si kafe. Prostě si užije všechno to, co nepřichází v úvahu, když je v práci šéfová. Louisu ovšem irituje ještě něco jiného než ztráta volného dne. Nemá totiž ani nejmenší chuť sejít do dusného lokálu a prostírat stoly, dávat nové svíčky do svícínek a zabývat se všemi těmi rutinními úkoly před otevřením.

Začíná být pěkně horko. Louisa stojí v malé, šikovně zařízené kuchyni a míchá směs na rybí karbanátky. Vedle mísy leží jemně nakrájený čerstvý fenykl. Takže jí chybějí už jenom bylinky, natrhá si je z květináčů na terase. Estragon, kopr, kerblík a petrželka. Dlouho ten recept vylepšovala, až se stal jednou ze specialit kavárny. Sice přišla o volný den, ale musí přiznat, že práci v kuchyni miluje. A cestu do udírny si vyloženě užívá, ráno, dokud se dovnitř ke kamnům ještě nenatlačí turisti. V okně s malými tabulkami nad dřezem bzučí líná moucha. Louisa si setře pot z čela, ruce si otře do zástěry a jde k oknu, aby ji pustila ven. Na okamžik se zadívá na svůj odraz ve skle. Světlé vlasy má upravené a stažené, tak jak to při práci v kuchyni požaduje ode všech děvчат. Cítí lehký vánek z otevřeného okna a pozoruje mouchu, která hned přestala bzučet. Ale v rámu okna sedí dál. Křídélka se míhají nahoru dolů, ale odletět se nechystá.

Tehdy tu taky takhle stála. Všechny možnosti byly otevřené. Zamyslí se nad tím. Mohla udělat cokoli,

mohla klidně odjet někam do ciziny. Byla to náhoda, nebo osud, že skončila právě tady? Louisa sama neví, ale pořád ji udivuje, že to dopadlo takhle. Toho inzerátu si všimla v přístavu v Rønne. Právě přijela a měla prostě chuť zkusit něco nového, něco nepřilíši svazujícího. „Přijmeme na léto brigádnice do malé, ale hezké a zavedené kavárny na Christianově ostrově. Hledáme svědomitou a stabilní pracovní sílu s veselou povahou a vstřícným vztahem k zákazníkům, která nemá sklony k ponorkové nemoci.“ Tak to tam bylo napsáno, vzpomíná si Louisa, a ona to dnes ve svých inzerátech píše stejně. Zašla se sem ukázat, moc nad tím nepřemýšlela. Byla to prostě slušná práce na určitou dobu, než se rozhodne, co dál. Ale pak tu tak nějak zůstala viset, z přechodné práce se nenápadně stala stálá. *If it works, why fix it?* Někde četla, že takhle prý odpověděl Tom Jones nějakému reportérovi na otázku, jak může vydržet zpívat stejné písničky pořád dokola. Když to funguje, tak proč to měnit?

„Stoly jsou hotové. Mám otevřít?“ ptá se Lina.

Louisa se podívá na hodinky. Mají čas. „Počkej ještě deset minut, dodělej ten salát.“

V tichosti vaří. Tak pracují lidé, kteří si dobře rozumějí. Zažila to už s Beatou, původní majitelkou. Louisa tehdy neměla ani ponětí, jak to v takové kavárně chodí. Zpočátku si připadala dost hloupě, na všechno se musela ptát. Beata jí naštěstí vždy ochotně odpovídala a svěrovala Louise čím dál odpovědnější úkoly. Louisa neměla ambice stát se majitelkou kavárny, ale Beata v ní objevila něco, čeho si ani sama nebyla vědoma. Schopnost vést ostatní, obchodní talent? Beata bydlela v domě kousek za Gudhjemem, kde žila odmalička, takže byt nad kavárnou zůstával volný. Celé léto Louisa bydlela v penzionu a draze za něj platila. Na konci sezony jí Beata nabídla, aby se přestěhovala do bytu a pracovala pro ni nastálo. Jako jediná ze čtyř dívek, které tam přes léto

vypomáhaly, dostala nabídku pevného zaměstnání, tedy i přes zimu. Přestože byl byt malý, Louisa si ho hned zamilovala. A nájem nebyl vysoký.

První rok si musela na podzim a zimu teprve zvykat. Tma, zima, zpomalený čas, dokonce i vůně moře byla jiná. Christianův ostrov a jeho mladšího bratříčka, Frederikův ostrov, obývali jiní lidé než ti, které obsluhovala v létě. Najednou nikdo tolik nespěchal, program dne se změnil, někteří hosté dokázali prosedět dlouhé hodiny nad jedním šálkem kávy a novinami. Na ostrově se neplatí žádné daně, zjistila Louisa při pohledu na svoji první výplatní pásku. Dostala vyplaceno téměř všechno. Obvyklých třicet procent, které si kraje normálně strhnou na daních, tady zaměstnanci zůstává, protože ostrovy pod žádný kraj nespadají. Jako historická součást obrany země patří přímo pod ministerstvo obrany. A je potřeba, aby byly obydlené, jinak mají vojáci strach, že by je mohli zabrat Rusové, takové je mezinárodní právo, dozvěděla se Louisa. Pokud si národ chce nárokovat nějaký kus země, musí být jeho příslušníci ochotní na něm žít. A přímým důsledkem toho je, že se na Louisiných krásných malých ostrůvcích neplatí žádné daně. Prostě proto, že je potřeba sem nalákat dost Dánů, aby se Rusové o nic nepokoušeli.

„Bouchá na dveře.“ Linin hlas pronikne do Louisiných myšlenek.

„Kdo?“

„Ten chlápek. Co se ptal na Helenu. Mám ho pustit dovnitř? Můžu už otevřít?“

3.

Bílé stolky září ve slunci, dokud na ně neprostře ubrusy. Řecké barvy, sytá modř a k ní bílá, Louise tyhle barvy přijdou nádherné, zvláště v kombinaci s bylinkami

v hliněných červených květináčích od místních keramiků tvořících plůtek, takový obranný val před ruchem ulice. Nikdy v nich nebyly květiny, vždycky jen bylinky. V létě je terasa nejdůležitější částí kavárny. Ulice je plná spálených turistů, kteří tradičně podcenili sílu ostrovního slunce. Hraje v tom roli moře a odraz světla, ale jak to přesně souvisí, to se Louisa už ani nesnaží pochopit. Místo toho se vždycky namaže trochou opalovacího oleje, stačí ten s nízkým UV faktorem, občas i na podzim. Když uslyší mužovo volání, vzhlédne.

„Heleno!“

Volá dost nahlas.

Louisa ho přelétne očima, teprve teď na něj pořádně vidí. Hezký tmavovlasý muž ve světlém, drahém a dobře padnoucím obleku. Louisa se otočí, vejde dovnitř, usměje se na Joachima, který mezitím sešel dolů a teď snídá, na stole před ním leží spousta papírů.

„Tohle si musíš poslechnout. Máš chvílku? Nebo už otvíráte?“

„Ještě pět minut.“

„Fajn. *Cesta ven*, tak se bude ten nový román jmenovat. Začíná to takhle...“

Joachim se probírá hromádkou papírů, která už teď působí nepřehledně, ale to je dobré znamení. Když Joachim píše, píše rychle a hodně. Odkáše si a začne předčítat: „Toho psa si žena moc dobře pamatuje. Stával na konci strmé ulice vedoucí ke škole. Každícké ráno ji svíral strach, že tam čeká na ni. Ostatní děti se ho tolik nebály a on také vždycky štěkal jenom na ni. V pouhých šesti letech si tedy vytvořila svou první obrannou strategii, mechanismus přežití, který se jí později v životě mnohokrát hodil...“ Joachim pohlédne na Louisu přes obroučky brýlí.

„Co? Čti dál. Co si vymyslela?“

„Pomaličku se shýbla k zemi, ani na vteřinu nespustila psa z očí. Sebrala kámen. Největší, který našla. Pak se

blížila k té bestii. Pomalu zvedala ruku s kamenem nad hlavu a přitom pořád upřeně hleděla na psa...

Joachim zmlkne. „Tak takhle to začíná.“

„A o čem to bude?“

„O té ženě. A o její lásce k muži, kterého nemůže dostat.“

„Má to alespoň šťastný konec?“

„Ne, jasně že ne,“ usmívá se. „Velká láska nikdy nekončí dobře.“ Zachytí její pohled a rychle dodá: „Teda v knížkách.“

Říká ještě něco, ale opět se ozve volání toho divného muže a bušení.

„Heleno!“

Znovu a znovu. Louisa vstane a zvědavě pohlédne za tím zvukem. Muž stojí za dveřmi a bouchá pěstí do skleněné výplně.

„Že by to byl nějaký Švéd?“ spekuluje Joachim.

„Mně to nezní švédsky,“ odpoví Louisa a přemýšlí, co je ten muž zač. Nevypadá jako chlápce, co dělají na ulici kravál. Nevypadá ani opile, není nemytý, neoholený ani špinavý. Buší čím dál silněji.

„Promluvím s ním,“ nabídne se Joachim. Vstane, projde prázdnou kavárnou a odemkne dveře.

„Heleno,“ zavolá opět ten muž a proklouzne kolem Joachima dovnitř.

„Hej!“ Joachim se ho pokusí chytit, ale muž je rychlejší. Louisa si všimne, že míří k ní a upřeně na ni zírá. Hledí přímo na ni a volá: „Heleno! To jsem já!“ Je vysoký, ramena má široká, opravdu moc hezký chlap, konstatuje Louisa. Lesklé husté vlasy má zastřižené tak, že mu v měkkých vlnách spadají až k očím, ale nezakrývají je. Naopak, oči díky nim mnohem více vyniknou. Jsou průzračné a zelené a dívají se přímo na ni.

„Heleno,“ opakuje muž tišeji. Stojí teď před Louisou a rozrušeně lapá po dechu.

Joachim už ho dohnal. „To se asi pleteš, kamaráde,“

konstatuje svým typickým přesvědčivým hlasem. Bývá nepřehlédnutelný, a když mluví, lidé mu naslouchají. Ale tenhle chlápek ho absolutně ignoruje a přistoupí blíž.

„Heleno, to jsem já.“

Joachim se mu postaví do cesty, muž ho odstrčí, aby mohl projít. Nijak tvrdě, je to spíš jen takové máchnutí rukou, ale Joachim na okamžik ztratí rovnováhu. Převrhne židli, kávový šálek spadne na zem a rozbije se, Lina přiskočí na pomoc. Louisa se zmateně rozhlíží. Co to má znamenat?

„Heleno.“

Louisa ucouvne. Vtom po ní muž natáhne ruku. Chytí ji za levé zápěstí.

„Nechte mě.“

„Copak mě nepoznáváš? To jsem já, Edmund. Co to s tebou je?“

„Pusťte mě!“ opakuje zvýšeným hlasem Louisa. Joachim chlapíka chytne za paži.

„Tak to by stačilo! Nechte ji být.“ Popadne toho Edmunda, jak si muž říká, ještě pevněji. Ale ten se jen rozkřičí ještě víc a v hlase mu zní něco nového, co v něm Louisa dosud neslyšela. Zoufalství? Vztek?

Přitom nevypadá zle nebo nebezpečně, spíš nešťastně. Oči má vlhké a nespouští je z Louisy, dívá se jen na ni.

„Heleno!“ opakuje znovu. „Jsi moje žena, Heleno. Moje manželka.“

„Jste na špatné adrese,“ přesvědčuje muže Joachim a táhne ho rozhodně ke dveřím. „Lino, doběhni do udírny a popros je, ať nám přijdou pomoci,“ požádá Joachim a snaží se chlápka vyboxovat ven.

„To jsem já, tvůj muž, copak mě nepoznáváš? Heleno!“

Poslední slovo ji tvrdě zasáhne. Jako by to bylo něco fyzického, donutí ji to ustoupit o krok zpět. Vzápětí ztratí rovnováhu.

4.

Joachim ještě nikdy neviděl Louisu takhle otřesenou. Pomáhá jí zpátky na nohy.

„Jsi v pořádku?“ Louisa ho nevnímá. Za sebou slyší jednoho ze silných chlapíků z udírny: „Koukej se uklidnit. Nikdy tě neviděla.“

Joachim se otočí a sleduje ten výstup, chlapa, který podle něj křičí zbytečně moc nahlas. Ale zafunguje to. Na tomhle ostrově není žádná policie, takže když se někde schyluje ke rvačce, musí si místní poradit sami. Muž se zklidní. Očima nervózně těká po místnosti. Jako by teprve teď viděl, jaký chaos způsobil. Očumující turisté, čtyři mladíci a dva starší majitelé udírny, kteří ho pevně drží.

„Nepouštěj ho,“ radí jeden z těch starších, očividně s tím má zkušenosti. „Jak takovýho ožralu zpacifikuješ, je nejlepší ho držet, dokud nepřijede z Rønne policie.“

Joachimova pozornost se stočí zpátky k Louise. Na malou chvíli... Nechce se mu to přiznat, ale když viděl muže vcházet do kavárny, na kratičký okamžik si pomyslel, že ho Louisa možná zná. Obejme ji.

„Už je to dobré, mají ho pod kontrolou,“ uklidňuje Louisu a sevře ji v náručí.

„Ale o co mu jde?“

„Nemá to v hlavě v pořádku, ale už se zklidnil.“

„Nechci, aby byl tady vevnitř.“

„Vezmeme ho ven, určitě přijde k rozumu a zase půjde.“

„Ať ho odvedou ven. Hned teď.“

Joachim je překvapený. Proč je najednou tak úsečná? Proč se třese?

Takovou ji ještě nikdy nezažil. Jeho krásná žena. V nějakém koutku duše v něm zřejmě navždycky bude uložena otázka, jak to, že si vybrala právě jeho. Dobře ví o té spoustě žen, kterým učaroval, ale ty prostě nedo-

káže brát vážně. Nebere moc vážně ani sebe. Celá ta představa, že by měl být nějak zvlášť hluboce založený a citlivý jen proto, že umí psát – to je přece špatný vtip. Ale lidé ho mají za úplnou studnu moudrosti. Louisa je jiná. Ta ho bere jinak. Nebojí se ho. Zato se bojí toho chlápka, kterého pořád pevně svírají siláci z udirny. Nebo je z něj alespoň nesvá, to nedokáže zakrýt. Muž sebere síly a pokouší se uvolnit, očividně se nechce s jejich sevřením smířit. A už zase křičí. Nemůže, sakra, držet pusu? Je silný, trénovaný. Jeden z mladíků ho drží za ruce a celou svou vahou se mu opírá do zad, aby ho udržel v klidu. Rezolutně vytáhne z kalhot pásek a sváže mu s ním zápěstí.

„Už jsem je zavolala,“ informuje Lina. Stojí za barovým pultem a vypadá, že by neváhala a zabarikádovala se v kuchyni, pokud by to došlo až tak daleko.

Policie. Joachim si povzdychne. To je snad trochu přehnané. Ale na druhou stranu, policisté budou jistě vědět, na koho se obrátit. Kdo tomu chlápkuvi může pomoci. Teď je tichý, oči už nemá tak vytřeštěné. Jenom smutné, rezignované. A pořád se dívá na Louisu, a to je nepříjemné. I Joachimovi. Policie sem jede až z Rønne. Loď mají rychlou, rychlejší než trajekt. Ale stejně to nějakou dobu potrvá. Zatím si tady asi budou nuceni muže nechat, promluvit s ním a pokusit se ho přivést k rozumu. Ale Louisu už tomu vystavovat nemusí.

„Lino, počkáš tu, prosím tě, než dorazí policie? Vezmu Louisu do kuchyně, potřebuje chvilku klidu.“ Louisa sebou cukne, jako by ji svými slovy vzbudil.

„Ne! Já za to tady odpovídám, takže dokud se to nevyřeší, zůstanu tady.“

„No tak, Louiso,“ usměrňuje ji Joachim a jemně ji postrkuje do kuchyně, ale ona se brání.

„Je to moje kavárna a moje odpovědnost,“ opakuje klidným hlasem. Joachim na ni zkoumavě pohlédne. Vidí, co se v ní odehrává. Snaží se získat přehled a zhod-

notit, co od ní situace vyžaduje. Setřese jeho ruce, narovná se, zhluboka se nadechne a je opět sama sebou. Soustředěná. Připravená jednat. Začne úklidem.

„Odvedte ho do kuchyně. Dejte mu něco napít. Máte čas tu s ním počkat?“

„Jasně,“ odpoví chlapík z udírny a narovná se. Joachim vidí, jak mu to lichotí, jak se cítí silný, protože něco dokázal, zachránil Louisu před tím šílcem. Ten to mezi tím očividně vzdal. Očima sice pořád visí na Louise, ale neprotiví se jejímu rozhodnutí a nechá se odvést z místnosti. Louisa si ho nevšímá, protože se plně soustředí na přicházející hosty. Kdo chce utišit hlad, nemá na ostrově kam jít. Joachim ji obdivuje. Nemůže si pomoci, jeho láska k ní ještě vzrostla.

„Je mi líto, k čemu tu došlo,“ říká Louisa. „Jen se posadte a my to za minutku dáme do pořádku.“

Joachim přechází mezi sálem a kuchyní, ale nikde jeho pomoc nepotřebují. Konečně dorazí policisté, jsou dva, jeden mladý, takový ten vysportovaný týpek, ke kterým má Joachim instinktivní odpor. Hlavu má vyholenou a na pažích tetování, jeden z těch, kteří stejně dobře mohli skončit na opačné straně zákona. Joachimovi je sympatičtější jeho starší kolega. Podají mu ruku a představí se. Joachim nepochytí jméno toho staršího. Že by Kofoed? Těch je tady na ostrově hodně.

„Tady to je,“ vybízí je, aby šli za ním. Oba totiž překvapeně hledí na poklidně rozesazené hosty. Tohle nevypadá jako případ pro policii.

„Z toho telefonátu jsme měli přece jen trochu jinou představu o situaci,“ komentuje to mladší.

„Já vím,“ odpoví Joachim, rozhodí omluvně rukama a pohlédne na ženu, která je zavolala. „To Lina, možná reagovala trochu přehnaně.“

„A teď?“

„Je klidnější. Ale není úplně v pořádku. Možná je opilý. Nebo nemocný.“

„A proč sem vůbec přišel? Něco se mu nelíbilo? Účet, obsluha?“

„Ne, jen prostě vešel do kavárny a spletl si zřejmě moji přítelkyni s nějakou jinou ženou, kterou zná.“

Joachim dovede strážníky do kuchyně, ukáže na muže sedícího na stoličce a rozhlíží se po Louise.

„Kde je Louisa?“

Lina ukáže ke dveřím vedoucím na zadní schodiště.

„Právě odběhla nahoru, asi si jen pro něco šla.“

Joachim mrkne na policisty: „Skočím tam a řeknu jí, že jste tady.“

*

Joachim najde Louisu sedět na posteli. Nohy má pokrčené k bradě a obemknuté pažemi. Bradu si položila na kolena a dívá se ven svým oblíbeným lodním okénkem. Takže je přece jen pořád v šoku. Joachim se posadí vedle ní a položí jí ruku kolem ramen. Louisa si opře hlavu o jeho hrud', poplakává.

„Vyděsilo mě to.“

„Chápu, ale už je to pryč.“

„Bylo to tak nečekané, to, co říkal.“

„Teď už je klidný a je tu policie. Odvedou ho a zajistí mu pomoc.“

„Musí to být blázen.“

„Je možné, že jde o nějaký problém s léky. Často se o tom píše. Někdy si je zapomenou vzít, jindy jim zase nedají ty správné. Pojdme dolů, policie s tebou chce mluvit, než si ho odvedou.“

Louisa přikývne, otře si tváře a vstane. Skoro na ní není vidět, že plakala. Je zatraceně krásná. Tak elegantní. O několik tříd nad ním. Třeba právě kvůli tomu se mu v psaní nedaří. Už nad tím přemýšlel mnohokrát. Spisovatel by se neměl mít příliš dobře. Je to sice klišé, ale možná jedno z těch pravdivých. Hemingway, Blixenová... všich-

ni tihle velikáni. Nešťastná láska je jediný benzin, na který spisovatelé jedou. Když na tom byl Joachim tak špatně, že nedokázal napsat jedinou větu, dokonce zauvažoval, jestli by se neměl svého štěstí s Louisou vzdát. Rychle ty myšlenky zaplaší. Pitomost. Samozřejmě že člověk může psát, i když má po boku svoji milovanou.

V kuchyni je stále klid. Jeden policista mluví do telefonu a drží něco v ruce. Fotografii? Druhý tiše hovoří s neznámým mužem, který klidně a zdrženlivě odpovídá na jeho otázky. Slova není možné rozeznat, ale celkově to působí úplně jinak, než by Joachim očekával. I Louisa se zastavila a ostražitě je sleduje.

„Co se děje?“

„Musíme vás poprosit, abyste s námi jeli na stanici do Rønne. Potřebujeme si vyjasnit jednu věc.“

„Jak to myslíte?“ Joachim postoupí o krok vpřed.

„Hezky si o tom popovídáme, pěkně v klidu.“

„Ale o čem?“

„Jenom tak pro pořádek. Abychom tomu přišli na kloub.“

Joachim pohlédne na zamračenou Louisu. Louisa zavrtí hlavou. Ale jediný pohled na policisty mu prozradí, že to myslí vážně a že nemá cenu jim odporovat. Joachim si povzdechne a znovu pohlédne na Louisu. Zatáhne ji do rohu kuchyně, kam ji následuje mužův roztoužený pohled. Joachima to rozčiluje. I když tomu chlápkoví očividně hrabe.

„Budeme s nimi muset jet,“ zašeptá.

„Ale proč?“

„Nevím.“ Pokrčí rameny. „Nic to neznamená. Asi potřebují sepsat zprávu.“

„Ale proč by ho měli brát vážně? Proč bych měla plýtvat časem jen kvůli jeho nemoci?“

„No tak, Louiso. Nemá cenu jim odporovat. Nebude to trvat dlouho. Brzy budeme zpátky a Lina s tou druhou holčkou to tu mezitím v pohodě zvládnou.“

„Marie.“

„Cože?“

„Jmenuje se Marie. Sakra, Joachim, copak mě nikdy neposloucháš?“

„Promiň. Marie. No jasně.“

Louisa pokrčí rameny, vypadá unaveně, ale přikývne a dojde si pro bundu. Vtom to Joachim ucítí. Právě v tom momentě, kdy Louisa udělá prvních pár kroků ke dveřím. Něco je na ní jiné. Ale neví co.

5.

Čeho se tolik bála? Louisa se dívá, jak strážníci pomáhají muži vystoupit z policejní lodi. Nyní vidí jen trochu zmateného chudáka obklopeného veselými turisty v přístavu v Gudhjemu. Joachimův vůz je zaparkovaný nedaleko přístavu v pronajaté garáži. Dveře vržou v pantech, když je Joachim otevírá. Louisa čeká venku, než s autem vycouvá – je to staré oranžové volvo, které nikdy nemyje a nikdy ho neuklízí. Louise je to fuk. Na Bornholm jezdívá jen zřídka, zboží si běžně večer objedná a ráno jí ho přivezou lodí v jedenáct. Zato Joachim občas potřebuje zajet na hlavní ostrov nebo na pevninu, když má autorské čtení. To pak jede do Rønne, nechá se převézt trajektem a pokračuje po malých silničkách dál. Městečka, knihovny, čtenářské kluby a spolky. Ale teď už dlouho nikde nebyl.

Joachim otevře Louise dveře a ona nastoupí. Ke každému pohybu musí tělo nutit, má ho tak těžké. Na denním světle je prach na předním skle dobře patrný. Joachim se ho pokusí zbavit pomocí ostříkovače, ale vystříkne jen pár kapek a víc nic. Prach se akorát rozmázl po skle a výhled je ještě horší než předtím. Louisu to rozčiluje. To je celý Joachim. Úplně postrádá smysl pro praktické záležitosti. Finance, úklid, vaření... voda do ostříkovače.

„Fakt tam musíme?“ zavrčí, aniž by očekávala nějakou odpověď.

„No jo, je to k vzteku,“ rozčiluje se Joachim a zamumlá něco v tom smyslu, že vlastně ještě nikdy pořádně na policii nebyl a že by se mu to třeba mohlo hodit do nové knihy.

„Co kdyby sis našel na googlu fotku a nikam bychom nemuseli?“

„Google je pro knihy na nic,“ konstatuje Joachim a dodává, že ve vyprávění může i sebemenší detail hrát rozhodující roli. Platí tu ono staré pořekadlo, že dábel se skrývá v maličkostech. Ale ona ho neposlouchá, jen sleduje krajinu, nic jiného než barvy v pohybu. Na Bornholmu už nebyla opravdu hodně dlouho. Tichý život na Christianově ostrově jí naprosto vyhovuje. Miluje ho. Miniaturní svět, kde najdeš všechno. Zhluboka se nadechne, snaží se uvolnit. Povolit. Celé tělo má napjaté, od prvního okamžiku, co ten podivný chlápek vstoupil do dveří. Proč ji to tak silně zasáhlo?

Dojedou k policejní stanici, Joachim zaparkuje před nevýraznou dvoupatrovou budovou. Nejošklivější místo na Bornholmu, říká si v duchu Louisa. Jen nějaká popínavka, břečťan nebo psí víno, se pokouší zakrýt skutečnost: tady nejde o krásu ostrova, tady jde o její přesný opak, ošklivost, násilí, chlast, neštěstí a problémy. Policejní vůz právě přijel. Louisa a Joachim zůstanou sedět v autě, zatímco policajti odvádějí muže dovnitř. Joachim jí položí ruku na stehno, lehce ho stiskne. „Vyřídíme to rychle.“

*

Hned za dveřmi je čeká dlouhý, nepřívětivý pult, za kterým stojí mladík, skoro ještě chlapec. Vlasy má až příliš nagelované. Tázavě na ně pohlédne, ale než mu stačí něco říct, vyjdou jim vstříc dva policisté. Jeden je ten mladý, co k nim přijel do kavárny. Morten Rask, před-

staví se znovu, jako by snad byli senilní. Druhá je malá žena s úplně hladkými, hnědými vlasy ostříhanými na mikádo a s křivým nosem, na který se nedá nezápat. Napřáhne paži a potřeše si rukou nejdřív s Joachimem a pak s Louisou.

„Iben,“ představí se a pokračuje, „rádi bychom si s vámi nejdřív promluvili s každým zvlášť. Takže pojďte, prosím, se mnou.“

Louisa s Joachimem na sebe pohlédnou.

„Zůstanu s Louisou,“ odpoví rezolutně Joachim.

„Můj kolega se o Louisu dobře postará.“

„Jen běž,“ řekne Louisa. „Ať už to máme za sebou a můžeme se vrátit domů.“

Policistka čeká o kus dál na chodbě před otevřenými dveřmi a vypadá netrpělivě. Joachim si povzdychne, pokrčí rameny, pohládí Louisu po tváři a usměje se na ni. Pak se otočí a projde chodbou. Dveře se za nimi zavřou a chodba před Louisou je zase prázdná. Šestero dveří, troje na každé straně, počítá. Zajímalo by ji, do kterých půjde ona. Morten jde první, postupuje energickými, odpruženými kroky. Zastaví se přede dveřmi nadepsanými velkými bílými písmeny: *Výslechová místnost 2. Výslechová místnost*. To zní vážně. Ale nejspíš je prostě jen zrovna tahle místnost volná. Jestlipak ten podivný chlápek teď dřepí ve Výslechové místnosti 1?

Vejdou do místnosti, větší, než čekala. Jsou tam dvě široká okna s hlubokými parapety, místnost je zřejmě obrácená na sever, protože je i tak relativně tmavá. Uprostřed stojí stůl se dvěma židlemi naproti sobě. Jinak je prostor prázdný. Morten odstrčí jednu židli a ukáže na ni, sám se posadí na opačnou stranu, naproti ní.

Položí na stůl před Louisu fotografii. Rodinná letní idylka na terase před bílou vilou. Stolek zdobí vlaječky, někdo slaví narozeniny. Uprostřed sedí starší, elegantně oblečená žena s malou blondátou holčičkou na klíně. Obě se usmívají na fotografa. O trochu starší tmavovlasý

chlapec sedí obrácený bokem a obličej má odvrácený stranou. Žena za nimi přináší táč se stříbrnou kávovou konvicí, porcelánovými šálky a konvičkou se smetanou. Snímek je ostrý, na porcelánu lze rozeznat každý detail až po plastické vlnkování a jemný bleděmodrý květinový motiv. Dobře patrné jsou i ženiny dokonale opečovávané ruce. Louisa ulpí pohledem na velkém tyrkysovém prstenu a úzkém zlatém prstýnku vedle něj. Prohlédne si tu ženu celou. Má pěkně nakadeřený účes, oblečená je do letních šatů slonovinové barvy s vetkanými zlatými nitkami. Šaty mají úzká ramínka a jsou evidentně šité na míru, ale nejsou přehnaně přiléhavé.

„Můžete mi říct, kdo je na té fotografii?“ zeptá se Morten Rask.

„Neznám ty lidi.“

„Ta žena, nepoznáváte ji?“ Policista nechá ukazováček viset nad fotografií, ukazuje na ženu nesoucí táč. Štíhlá žena s hezky tvarovanou postavou. Světlé vlasy, plné rty, modré oči? Louisa se na ni nedokáže soustředit. Snaží se, ale proč je tak těžké se na ni dívat?

„Nikoho z nich jsem nikdy neviděla.“

„Ale jistě vidíte tu podobu?“

„Možná.“

„Jste to vy?“

„Ne. Nikoho z nich jsem nikdy neviděla, vždyť vám to říkám. Neznám to místo, ten dům jsem nikdy neviděla.“

„Ale jste si podobné.“

„Takové věci se zřejmě stávají.“

„Jak je to možné?“

„Nevím.“

„Máte sestru dvojče?“

„Nemám vůbec žádné sourozence.“

„Nevlastní sestra?“

„Jak jsem řekla, nemám sourozence.“

„Jste si jistá?“

„Co tím chcete říct? Samozřejmě že jsem si jistá.“

Strážník se opře dozadu, složí ruce za hlavou a pátravě se na ni zadívá. Jeho pohled Louisu znervózňuje.

„Kolik vám je let, Louiso?“

„41.“

„Takže jste narozená v roce?“

„Sedmdesát čtyři.“

Narovná se a přehodí nohu přes nohu: „Povězte mi něco o své rodině.“

„Proč?“

Ukáže na ženu na fotce. Tentokrát ukazováček ztěžka přistane přímo na fotografii, dotýká se jí a Louise je to zvláště nepříjemné, aniž chápe proč.

„Ta žena se jmenuje Helena Söderbergová. Jste to vy?“

„Ne, to už jsem přece říkala.“

„Tak mi řekněte, kdo jste.“

„Louisa Andersenová, to přece víte. O co tady jde?“

„Kdo je váš otec, Louiso? Jak si můžete být tak jistá, že nemáte sestru? Nebo nevlastní sestru, kterou neznáte? Jak to víte?“

„O co vám jde? Proč mě tady zpovídáte, jako bych byla z něčeho podezřelá?“

„Proč mi nechcete nic říct o své rodině?“

Louisa polkne, místnost se s ní zatočí, udělá se jí zle. Zatracená bolest hlavy. Odkdy ji má? Od rána? Nebo od včerejška?

„Dobře, Louiso, vezmeme to odjinud. Sem na ostrov jste přišla před třemi lety. Povězte mi, co jste dělala předtím.“

„Nic zvláštního. Cestovala jsem, tak různě,“ odpoví Louisa. Zase ta hlava, bolí ji, nad očima. První příznaky nějaké nemoci?

„Tak různě?“

„Ano. Tak různě,“ odpoví podrážděně.

„Pracovala jste?“

„Já... nedělala jsem nic zvláštního. Pomáhala jsem v kavárnách, cestovala,“ řekne Louisa. Na ty cesty si moc

nevzpomíná. Ani na dětský domov. Když přišla na ostrov, snažila se na to na všechno zapomenout. Žít přítomností. To snad není zakázané.

„Louiso?“

„Ano?“

„Můžete mi jmenovat nějaké místo, kde jste pracovala? Spojil bych se s nimi...“

Strážník se probírá štosem papírů, jeho hlas utichne, Louisa ten hlas nemůže vystát. Ani ten suchý zvuk, jak se papíry třou o sebe a o hrubou kůži na jeho ukazováčku. Hypnotizovaně na ten prst zírá, cítí narůstající nevolnost, zavře oči. Celá místnost se kolébá, pluje, to ta cesta z Christianova ostrova na Gudhjem, pořád má ten pohyb v sobě. Tma. Rychle oči opět otevře. Nechce se tím nechat pohltit. Policista pořád listuje papíry, na čele má vrásku soustředění. Co hledá? Alespoň na ni teď nezírá tím obviňujícím pohledem. Louisa se zahledí na ženu ve světlých letních šatech, na vilu, starší ženu, děti. Nic z toho nepoznává.

6.

Policistka vstoupí jako první. Místnost je podlouhlá a na jejím konci se nachází psací stůl a kancelářská židle. U stěny stojí malý kulatý konferenční stůl a dvě dřevěné židle s červeným potahem. Na psacím stole je vidět velký štítek se jménem. Iben H. Hansenová. Joachim se posadí na židli. Co asi znamená to H.? Ještě jednou Hansen? Joachim to úplně vidí před sebou: Iben Hansen Hansenová. Jeho fantazie se roztočí naplno, jako vždycky, a on si představuje, že oba její rodiče měli stejné příjmení, ale nemohli se shodnout, po kterém z nich se Iben bude jmenovat. Legrační historka, ale měl by se raději soustředit na realitu. Židle, na které sedí, je tvrdá, i přes ten potah nepohodlná. Iben Hansen Han-

senová otočí kancelářskou židli a posadí se na ni. Sedí s nohama doširoka rozkročenýma, lokty si opře o kolena a předkloní se k němu s přátelským výrazem v očích: „Máme pár otázek ohledně vás a Louisy.“

Joachim vyčkávavě přikývne.

„Edmund Söderberg.“

„Kdo?“

„Ten muž, co přišel za vaší přítelkyní, se jmenuje Edmund Söderberg a je ředitelem firmy Söderberg Shipping, té obrovské logistické společnosti ze Silkeborgu. Jistě jste už o ní slyšel, ne?“

„Samozřejmě.“ Joachim se opře o tvrdé opěradlo. Nedokáže skrýt překvapení. Söderbergovi. Jedna z nejznámějších a nejbohatších rodin v zemi.

„Potřebuji vědět, odkud Louisu znáte.“

„Ale co má Louisa společného se Söderberg Shipping?“

„Nejdříve odpovězte na mou otázku,“ vyzve ho rozhodně policistka. „Jak dlouho ji znáte?“

Joachim se zhluboka nadechne, rád by se znovu vzešel, ale je mu jasné, že by to bylo marné. „Znám Louisu dva a půl roku, plus minus,“ odpoví a rozhodí rezignovaně rukama. „Tohle je naprosto směšné,“ dodá. „Má to snad být výslech?“

„Vy si nepamatujete, kdy jste se s ní seznámil?“ zeptá se ta otravná ženská.

„Jasně že jo, sakra! Pamatuju si úplně přesně, kdy jsem ji viděl prvně, to spíš ten čas potom mi trochu... nechte mě přemýšlet, bylo to v březnu, a teď máme co, červenec? Dva roky a čtyři měsíce?“

Iben přikývne, stále stejně bezvýrazně. Joachim takovýchle lidi nesnáší. Baví se s vámi, ale nedají na sobě vůbec nic znát. Roztáhne taky nohy, opře si lokty o kolena, imituje její tón hlasu.

„Louisu jsem poprvé viděl na autorském čtení v té kavárně, která jí teď patří. Okamžitě jsem věděl, že je

naprosto výjimečná, a potom... no, od toho dne jsme pak už byli prakticky pořád spolu. Nastěhoval jsem se k ní téměř okamžitě. Skončili jsme?“

„Kde jste tehdy bydlel?“

„Na ubytovně, když vás to zajímá.“

„Na ubytovně?“

„Ano. Bylo to těsně po rozvodu,“ vysvětluje Joachim. Dívá se upřeně na Iben Hansen Hansenovou a její snubní prsten, příliš velký, vypadá jako maticka. Třeba by i pro ni byl rychlý rozvod nejlepším řešením?

„Znáte to, ne? Když člověk prostě potřebuje pryč?“ Joachim si je moc dobře vědom, že tohle je trošku dětinské, ale takovýchle reakce v něm policie – a vůbec jakékoliv úřední osoby – provokují docela často. Probouzejí v něm umíněnost a chuť vzdorovat. „Potřeboval jsem vypadnout z Kodaně, utekl jsem tak daleko na východ, jak to jenom šlo,“ slyší se říkat. Proč by měl být k Iben sdílný? Aby ji inspiroval, pomyslí si. Aby ji přivedl na myšlenku posunout se dál, pryč od toho magora, co si jí k sobě přikoval maticí.

„Moje žena pocházela ze západu, takže východ mi připadal jako skvělý nápad. Prostě vypadnout. Ještě jsem se tehdy ani nestihl usadit a potom to vyplynulo tak nějak samo od sebe, že budeme bydlet spolu. Tak už to prostě chodí, když potkáte životní lásku, Iben,“ domluví, zvedne obočí a snaží se vypadat, jako by ji poučoval o něčem důležitém.

„Byla Louisa předtím vdaná?“

„Ne.“

„Jste si jistý?“

„Ano. To by mi přece řekla.“

„A co vám tedy vyprávěla? O své rodině například.“

„Nestýká se s nimi.“

„Kde bydlí její rodiče?“

„Nevím.“

„Sourozenci?“

„Ne... myslím, že žádné nemá.“

„Myslíte?“

„Ne, nemá. Určitě by se o nich zmínila.“

Iben se narovná a zeptá se: „Co dělala Louisa před vaším seznámením?“

„Hodně cestovala.“

„Kam?“

„Hm, nejspíš si prostě jen sbalila batoh a vyrazila.“

Ticho. Iben z něj nespouští pohled. Joachim nakrčí obočí. Sám slyší, jak falešně to zní. Najednou sám začne váhat. Jak to vlastně bylo? Bydlel na ubytovně, v takové špeluňce. Po několikaletém boji předcházejícím rozvodu s Ellen byl strašně vyčerpaný. Bylo to opravdu náročné. Ellen sabotovala veškeré jeho pokusy se od ní osvobodit. Joachim pomyslí na děti. Děti, které nikdy neměli a o kterých Ellen tvrdila, že se jich vzdala kvůli němu. Obětovala se, aby měl klid na psaní. Byl bezradný. Vůbec netušil, že si přála mít děti. A teď už byla moc stará. Běsnila a obviňovala ho, že jí ukradl nejlepší léta, že ji zničil, žádal od ní příliš mnoho, tyranizoval ji. Úplně se zhroutila z pomyšlení, že by si klidně mohl najít mladou ženu a založit s ní rodinu, o kterou byla ona ochuzena.

Když ji opustil, připadalo mu, jako by opustil dítě. Ne dospělou ženu, ale pětileté děvčátko. Holčičku, která byla profesorkou na umělecké akademii. Joachim prostě nedorazil na letiště, odkud měli letět na pár dní do San Sebastianu. Ellen to zorganizovala po jedné velké hádce. Měla to být další z jejich usmiřovacích cest, kterých už podnikli tolik. Tentokrát však nedorazil. Nedal jí nic vědět a prostě ji tam nechal čekat u terminálu číslo dvě. Bylo to od něj zlé, ale nemohl jinak. Kdyby se s ní přišel rozloučit, zhroutila by se. A on by to nebyl schopen dotáhnout do konce. Takže tam tu malou dívku nechal úplně opuštěnou.

Utekl po souši i po moři až na samý okraj dánského království. Našel si bydlení na Christianově ostrově a je-

dině psaní ho ještě drželo nad vodou. Uprostřed vši té bídy pocítil novou, neskutečnou svobodu. Byl psaním posedlý, jako maniak. Možná trochu moc pil, úplně se izoloval od ostatních, skoro nevycházel z pokoje a myslel jen na další stránku.

Ten večer, kdy potkal Louisu, všechno změnil. Louisa zářila. Pamatuje si úplně přesně, jak v kavárně vestoje předčítal stránky, které ten den napsal, a když vzhlédl, spatřil její tvář. Stála až úplně vzadu, u dveří do kuchyně. Byla naprosto pohlcená jeho hlasem, a když zachytil její pohled, nesklopila oči. Neodhlédla stranou. Je absolutně otevřená, napadlo ho tehdy. Jako by neměla vůbec žádné filtry, jako by se dívala na svět úplně novými očima.

„Takže... Louisu jste poznal před dvěma a půl lety a nevíte nic o tom, co dělala předtím, ani o jejích rodinných poměrech?“ probudil ho Ibenin hlas. Zahleděl se na stažené žaluzie, které účinně brání slunci proniknout dovnitř.

„Ano, asi by se to tak dalo říct. Ale já jsem to cítil spíš jako setkání dvou lidí, kteří dostali novou šanci.“

„A na nic jste se jí neptal?“ Zase ten střízlivý, neutrální tón, který ho vytáčí.

„Samozřejmě že ptal.“

„Ale nedivil jste se, když jste se nedočkal odpovědi?“

Divil se? Vyptával se jí přece, byl zvědavý, přál si o té ženě, která najednou byla jeho, vědět všechno. Leželi nazí a odhalení vedle sebe v jeho posteli. Dobře si pamatuje na ten pocit, že to není jen sen. Úplně mu to bralo dech. Po rozchodu s Ellen byl přesvědčený, že už si nikdy nepustí nikoho k tělu. Měl to spojené s povinností a tíhou. Ale přesně tohle bylo s Louisou úplně jiné. Nevyptávala se ho na minulost. Jediné, po čem toužila, byla blízkost, *jeho* blízkost.

Ne. Nijak zvlášť se jí nevyptával. Najednou si to uvědomuje. Položil jí pár otázek, protože měl pocit, že by měl. Přece se to sluší. A když mu řekla, že se s rodinou nestý-

ká, ulevilo se mu. Byla úleva, že je tak volná, pravý opak Ellen. Pohlédne na Iben a teď snad přece jen rozeznává v její tváři nějaký výraz. Soucit? Iben si odkašle.

„Chcete se o Louise dozvědět víc?“

Joachim z povinnosti přikývne, přestože by nejradši zakřičel „ne“. Nechce sakra nic vědět, chlap nepotřebuje vědět nic víc, než že ho jeho žena miluje.

„Louisa Andersenová vyrůstala v dětském domově nedaleko Randers. Její matka byla narkomanka a Louisu jí odebrali hned, jak se narodila. Matka zemřela, když jí bylo asi šest, ale ani předtím se s ní nestýkala. Pravděpodobně jí to ani nesdělili. Otec je neznámý. Do devatenácti let bydlela v mládežnickém bytě v Randers. Potom už o ní máme v systému jen minimum záznamů.“

„Jako třeba co?“

„Jednou byla zadržena, ale hned ji zase pustili.“

„Kvůli čemu ji zadrželi?“

„Bylo to na Skelbæku,“ odpoví Iben a víc dodávat nemusí. Každý Kodaňák ví, že na Skelbæku se pohybují ty nejubožejší prostitutky, které jsou na žebříčku úplně nejniž, Rumunky a narkomanky na heroinu.

„A na posledních několik let zmizela úplně.“

Joachim zírá do podlahy. Pociťuje najednou tíhu ve všech kostech. Louisa. Jeho Louisa?

„Zmizela?“ zeptá se a téměř nepoznává svůj zhrublý hlas.

„Ano, nevíme nic o tom, kde se pohybovala a co dělala.“

„Ale člověk přece nemůže jenom tak zmizet?“

Iben pokrčí rameny. „Mohla odjet za výdělkem do Hamburku. Spousta holek tam odchází, je tam víc zákazníků. Nebo do Švédska, ale chybějí nám informace.“

„Ale člověk v dnešní době přece vždycky nějakou stopu zanechá, ne?“ namítne Joachim.

„Opravdu?“ opáčí Iben a tentokrát to zní docela lidsky. „Jen v roce 2013 zmizelo v Dánsku 710 lidí ze všech registrů. Čtyřicet z nich se nikdy nenašlo.“ Joachim se

na ni podívá, ale okamžitě sklopí oči. Pohled do jejích očí nějak celou tu pravdu zhoršuje. *Louisa*. Všechno to, co o ní neví. Proč mu nic neřekla? Co skrývá? Ne, musí soustředit myšlenky.

„Poslouchejte. Viděl jsem Louisinu identifikační kartu... kartičku zdravotní pojišťovny.“

„A nějaký jiný průkaz? S fotkou?“

„Má sakra řidičák,“ rozčílí se Joachim. „Celé to je směšné.“

„Z registru vyplývá, že si nechala udělat nový řidičský průkaz tady v Rønne.“ Iben listuje papíry, Joachimovi to přijde teatrální. „Na základě předloženého rodného listu.“

„A?“

„Možná že ukradla Louise Andersenové... občanský průkaz. Kabelku.“

„Nerozumím. Nějaká jiná Louisa Andersenová nahlásila, že jí někdo něco ukradl?“

Iben se netrpělivě zavrtí na židli. „A tady se nám celá ta záležitost začíná doopravdy komplikovat. Edmund Söderberg totiž tvrdí, že to vůbec není Louisa, ale jeho manželka Helena, která zmizela před třemi lety.“ Joachim ohromeně zírá na Iben.

„Chápu, že toho je na vás najednou trochu moc,“ řekne. Zářivka na stropě bzučí, Joachima to rozčiluje. Snaží se vstřebat všechny nové informace, ale nic nechápe.

„Nic nevíme jistě,“ konstatuje Iben.

Joachim se pokouší dostat do plic víc vzduchu. Snaží se pochopit, co právě slyšel.

„Zajdu se podívat, jak jsou daleko. Hned jsem zpátky.“ Joachim zůstane sám se bzučící zářivkou. Netuší, kolik času uběhlo, než se dveře znovu otevřely. Iben se opět posadí na židli.

„Byli bychom rádi, kdybyste si s ní promluvil,“ poprosí ho.

„Jistě. Kde je?“ Joachim vstane.

„Ráda bych se ujistila, že chápete, co od vás chceme. Potřebujeme, abyste ji přesvědčil, že nám má říct všechno, co ví. Pokusíte se o to?“

Joachim se zastaví. „Jak to myslíte?“

„Nejsme si jistí, v jakém je stavu.“

Joachim se na ni nechápavě otočí.

„Možná je nemocná,“ vysvětluje policistka.

„Nemocná?“ opakuje Joachim.

„Těžko říct, zavolali jsme lékaře z místní nemocnice, ale doufáme, že by se to mohlo vyjasnit, když s ní promluvíte. Třeba se vám svěří.“

„Nemocná?“ zopakuje Joachim ještě jednou.

„Třeba schizofrenní,“ uvažuje Iben, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě. „Momentálně je trochu mimo, ale určitě by pomohlo, kdybyste s ní promluvil. Snad ji uklidníte a přimějete říct nám něco víc,“ dodá Iben.

Nemocná. Joachim vstane, ale musí se jednou rukou přidržet stolu. Krev mu odtéká z mozku, pokouší se uniknout, stejně jako zbytek Joachima.

„Jste v pořádku?“

Najednou je úplně malátný. Nekonečně unavený. Opravdu je to možné vysvětlení? Zavře oči a za víčky mu probleskne Ellen v nejhorších okamžicích, kdy byla jako šílená, vrhala se na něj, dusivě ho svírala, ječela, rvala si vlasy a vyhrožovala, že si udělá hrozné věci. Ne, Louisa ne. To je k nevydržení. Iben jde před ním, vyjde ze dveří a projde chodbou. Výslechová místnost 2. Tam uvnitř na něj čeká. Zato Joachim nemá nejmenší tušení, co ho očekává. Teď už ne.

7.

Od odchodu policisty se Louisa nepohnula. Konečně se dveře otevrou. Policistka, kterou viděla už předtím, vstoupí dovnitř. Za ní vejde Joachim, zvláště, váha-

vě, posadí se na židli vedle Louisy a vezme její ruce do svých. Louisa chce ven. Pryč odtud.

„Můžete nás nechat o samotě?“ poprosí Joachim policistku. Ta na okamžik zaváhá, ale pak přikývne.

„Budu hned za dveřmi, kdyby něco, stačí zavolat.“

„Můžeme už jít?“ zeptá se Louisa, jakmile jsou sami.

Všimne si jeho zkoumavého pohledu.

„Proč se na mě tak díváš? Co ti o mě napovídali?“

„Louiso, chtějí přece jen zjistit, jak se věci mají... a já taky. Víš něco? Něco, cos mi neřekla?“

Louisa odvrátí zrak. Má vztek. I když vlastně nemá právo být naštvaná. Měl by se to dozvědět všechno od začátku. Ale jak se někomu říká, že vlastně není co? Jak slovy pojmut tu obrovskou zející prázdnotu? Je na světě úplně sama. Nikomu se po ní nestýská, nikomu neschází. Zkolabovala na trajektu na Bornholm, probrala se. A nikomu nechyběla. Jak může tohle někomu vysvětlit?

„Vyrostla jsem v dětském domově,“ zašeptá.

„Proč jsi mi o tom nikdy neřekla?“ Joachim na ni nešťastně pohlédne.

„A proč? Díval by ses na mě jako na chudáka. To jsem nechtěla.“

„Ale co bylo potom?“ zeptá se Joachim. Mluví měkce, jako by se obracel k dítěti. To ji znepokojí. „Tvrdí, že jsi zmizela. Nemají žádné záznamy od doby, kdy ti bylo devatenáct, do tvého příjezdu sem na Bornholm. Kde jsi byla?“

Louisa pokrčí rameny a zavrtí hlavou, zatne zuby, cítí napětí v čelistech, a dokonce až v zátylku. Cítí, jak strnulost přechází do zad a paží. To je dobře. Přinutí své tělo ztuhnout. Dokáže zahnat city i myšlenky, donutit je ke klidu. Na tvářích cítí Joachimův pátravý pohled. Jako by něco hledal. Nelíbí se jí to. Nesmí se na ni takhle dívat. Jako by mu byla cizí.

„To jsem já,“ řekne a vezme ho za ruku. Zašeptá mu do ucha: „Pojďme odsud vypadnout.“

Opře si tvář o jeho. Joachim zavře oči a ona cítí na kůži jeho dech. Cítí, jak se oba uklidňují. Jejich těla si spolu skvěle rozumějí. Jako vždycky. Hned od prvního setkání. A Louisa ví, že přesně tak to má být. Oni dva prostě patří k sobě. „To jsem já, dobře mě znáš,“ opakuje. „Nikdy jsem ti nelhala, Joachime. Nikdy.“

Políbí ho a on se nechá. Na okamžik jim to připomene jejich první polibek, přestože tehdy to bylo obráceně: on políbil ji a ona se nebránila. Pustí ho, lehce se zakloní. Tváře mají stále tak blízko u sebe, že cítí vzájemné teplo, ale ona na něj chce vidět. A chce, aby on viděl na ni.

„Musíš mi věřit, Joachime, nejdůležitější je, abys mi teď věřil. Všechno podstatné ve mém životě jsem prožila s tebou. Jedině to má význam. Všechno předtím je jen mlha a tma a... je mi to fuk. Kašlu na to, chápeš?“

Louisa cítí, že Joachim váhá a pak se lehce odtáhne. Nakloní se za ním, ale on jí položí ruku na rameno a zatlačí ji zpět, měkce, ale rozhodně.

„Ale člověk se přece, Louiso, nemůže od své minulosti jen tak odštíhnout,“ řekne smutně. „Musíš mi všechno povědět. Potřebuju vědět, co se stalo.“

„Proč?“

„Proč... Protože se najednou vynořil ten chlápek a tvrdí, že jsi někdo jiný. Protože policie říká, že jsi na léta zmizela bez jediné stopy.“ Dlouze a pronikavě na ni pohlédne. „Mně na tom záleží. Chci od tebe slyšet, cos celou tu dobu dělala. A důležité pro mě je, abys mi řekla pravdu.“

„Musíš mi věřit,“ zapřísahá ho. „Jediné, na čem záleží, jsme my dva, ty a já.“

Vidí v jeho tváři pochybnost, sedla mu na oči jako stín a zastřela výraz. Joachim ji uchopí za ruce a hledí na ni s údivem, jako by ji nepoznával.

„Odved mě odsud,“ žadoní a sama slyší, jak zoufale to zní. Ale on jí prostě musí věřit. Vstane. Nemají právo ji tu držet. Nic neprovedla.

„Jdeme!“ Louisa vezme za kliku. Dveře jsou zajištěné zvenku.

„Chceme ven,“ zakřičí. Zabouchá třikrát na dveře.

Vejde ta policistka, ta malá s křivým nosem. Proč sem jde? Protože Louisa křičela?

„Uklidněte se, prosím,“ vyzývá ji a jde s roztaženými rukama k Louise.

Louisa si jí nevšímá a snaží se proklouznout ven. Ale policistka ji klidným pohybem zadrží.

„Pusťte mě. Nemáte právo...“

Policistka ji přeruší: „Louiso, nikdo vám nechce ublížit.“

Louisa pohlédne na Joachima. Zašeptá jeho jméno, úpěnlivou prosbu o pomoc. On jí nevěří. Dojde jí to, on věří... jim. Z tohoto poznání se jí na okamžik zatmí před očima. Je úplně sama. Ona proti nim. Všechno se hroutí.

Vstoupí další policista, ten s ošklivými, hrubými prsty. Louisa si uvědomí, že zase křičí. Nemůže si pomoci. Vře to v ní, něco chce ven. „Joachime!“ Všimne si něčeho na tváři toho policisty. Kolem úst má rudou skvrnu. Pochozí, že ho uhodila, nebo do něj strčila. Policisté jí chytanou ruce a pevně ji drží. „Uklidněte se,“ žádá policistka. Louisa se jim snaží vykroutit, ale nejde to. Nemají právo takhle s ní zacházet. Začne kolem sebe kopat. Nechce kopat, to by ji nikdy ani nenapadlo, a přesto kope. Kope ze všech sil oběma nohama, chce kopnout Joachima, aby se na ni podíval, kope do policistů, protože ji drží.

„Musíš mi věřit, Joachime,“ křičí a vidí přibíhat ještě jednoho strážníka. Je starší než ti ostatní, ale jejich hlasy splývají. Louisa zachytí jen jediné slovo: lékař.

8.

Nekonečný proud. Ubíhající voda, zářivě průhledná, kamínky, potok. Vidí, přestože je kolem ní tma, jehlič-

naté stromy, les a... cestičku? Louisa párkrát zamrká a sen pomalu bledne. Kde je? Vidí světlo, strop nad ní je bílý. Otočí hlavu na stranu a dívá se přímo do širokého okna. Lehké bílé záclony jsou napůl zatažené, venku svítí slunce. V bílém květináči stojí kapradina se zažloutlými konečky. Uslyší nějaký zvuk a otočí se za ním. Do pokoje vchází žena ve světle zeleném plášti s krátkými rukávy a v bílých kalhotách.

„Probrala jste se?“ řekne s úsměvem. Stoupne si k Louisině posteli, zmáčkne nějaké tlačítko a horní část postele se pomalu zvedá. Louisa se opět pokusí pohnout, ale nic ji neposlouchá jako normálně. Žena vidí její snažení.

„To jsou sedativa, ještě trochu působí. Brzy to bude lepší.“ Lehce stiskne Louise ruku.

„Kde to jsem?“ zeptá se Louisa. Špatně se jí mluví, má v puse hrozně sucho. Žena nalije do kelímku šťávu, podá ho Louise a přihlíží, jak pije. Maliny, chuť dětství.

„Jste v nemocnici v Rønne, na psychiatrickém oddělení. Já se jmenuji Sanne.“

Louisa na ni nevěřícně civí. Sanne. Jednu Sanne zná, ale tohle není ona. Nebo je? Znovu se rozhlédne po bílé místnosti. Jako by se v ní všechno přetrásl. Vidí, zdá se jí, že rozumí, ale přece jen ne tak úplně. Jako by někdo otočil kaleidoskopem a všechny střípky se opět usadily, ale nějak jinak.

„Který je den?“ zeptá se opatrně.

„Pořád je úterý, byla jste mimo jen pár hodin. Váš muž právě odešel. Seděl tu a držel vás za ruku, ale lékař konstatoval, že bude lepší, abyste byla sama, až se probere.“

Louisa zírá do prázdna, přemýšlí. Snaží se myslet. Její muž. Pořád to tam někde dole cítá, hrozí ji to stáhnout. S námahou zasune ruce pod peřinu. Prostěradlo je tak naškrobené a bílé.

„Je mi hrozná zima,“ řekne.